

De Witte Generaal

Colofon

ISBN: ISBN: 978 90 8954 697 5

1e druk 2014

© 2014 Ronald van der Pol

www.ronald-van-der-pol.nl

Uitgeverij Elikser

Ossekop 4

8911 LE Leeuwarden

www.elikser.nl

Vormgeving omslag en binnenwerk: Evelien Veenstra

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

De Witte Generaal

Ronald van der Pol

Proloog 2

juni 2002

Shigal, Konar Afghanistan

Hij wist dat het huis was opgetrokken uit min of meer losse stenen en leem. Tijdens de briefing die aan deze actie voorafging, had hij de foto's goed bestudeerd. Door zijn nachtkijker had hij goed zicht op deze bouwvallige woning. De karmozijnrode kozijnen waren slecht onderhouden en hingens los in de gammele muren. De ramen zaten dicht en het zicht naar binnen werd verhinderd door gesloten gordijnen of iets wat ervoor door moest gaan. Het was de voormalige woning van een boerenfamilie die was gevlucht voor de taliban. De woning lag op kleine afstand van de onverharde hoofdweg die naar de grens van Pakistan leidde. Hij keek langs de woning naar de hoofdweg, maar er gebeurde niets. Het wachten was nog niet voorbij. De sergeant keek opnieuw door zijn nachtkijker en zag tussen de schaarse struikgewassen twee collega's nauwgezet hetzelfde pand in de gaten houden. Net als hij maakten ze deel uit van de Nederlandse Special Forces, waarvan acht *snipers* verspreid lagen rondom de woning. Ze moesten wachten op zijn teken om het pand met geweld binnen te treden. De opdracht was duidelijk, alle aanwezigen in de woning moesten worden uitgeschakeld. De actie zou nog geen minuut duren, waarna ze zich snel uit de voeten zouden maken. Aan de andere kant van de vallei pikte een helikopter hen weer op en niemand zou ook maar iets van hun aanwezigheid hebben opgemerkt.

Deze avond moest er een belangrijke ontmoeting

plaatsvinden in deze bouwvallige woning. Een prominent lid van Al Qaida zou deze bijeenkomst bijwonen en door de eliminatie kon de organisatie een zware slag worden toegebracht. De actie vond in het diepste geheim plaats en niemand zou ooit vernemen dat een Nederlandse commando-eenheid bij de actie betrokken was. De sergeant keek weer door zijn nachtkijker en zag dat er drie personen waren binnengetreden. Ondanks het beperkte zicht had hij de twee leden van de taliban herkend, evenals de Nederlandse wapenhandelaar. Hij zag vier leden van de taliban om het huis lopen en de omgeving in de gaten houden. Ze waren bewapend met *kalasjnikovs*. Hij moest er onbewust een beetje om lachen. In tegenstelling tot de Nederlandse eenheid waren deze strijders niet voorzien van nachtkijkers, zodat hun waarneming erg beperkt was en hooguit door het volle maanlicht nog enige importantie had. Ze moesten eens weten hoe dicht de *snipers* van hen vandaan lagen.

Hij keek naar zijn collega's en zag dat vier van hen ieder een talibanlid continu in het vizier hielden om hen op ieder gewenst moment uit te schakelen. Hun standaard wapenuitrusting bestond uit een zwaar kaliber geweer dat was voorzien van een geluidsdemper. De overige leden van de Special Forces, onder wie hijzelf, maakten gebruik van geweren met een verkorte loop. Ook deze geweren waren voorzien van een geluidsdemper.

De stilte van de nacht was bijna onwerkelijk, totdat in de verte het geluid van motoren langzaam dichterbij kwam. 'Dat zal hem zijn,' zei hij zachtjes in zichzelf. De komst van het Al Qaidalid kondigde zich aan. Het motorgeronk werd luider en de lichten van de koplampen gingen uit, waarna de oude jeep nog enkele meters doorreed tot vlak voor de woning. Even later verscheen er een

viertal mannen bij het huis. Alle mannen waren gekleed in traditionele kleding. Ze droegen een *hattah* met een *igaaal*, net als de Nederlander die al binnen was en de aanleiding vormde voor deze meeting. Voor de deur vond er een gebruikelijke begroeting plaats en hij herkende de man om wie het ging: El Mahjoub Al-Hamjid. Een naaste medewerker van Osama Bin Laden en een van de meest gezochte terroristen van dit moment. De mannen traden de woning binnen.

Hij hield zijn wapen in de aanslag en gaf het commando om de aanval in te zetten.

Toen hij en zijn collega-*snipers* via de ramen en voordeur naar binnen stormden, zag hij in een oogwenk El Mahjoub Al-Hamjid samen met de Nederlander. Ze waren onmiskenbaar in een belangrijk gesprek verwickeld toen de aanval het wreed verstoorde. Hij richtte op de Nederlander en trof hem in het hoofd. Er klonken nog meer lichte ploppen en er flitste licht uit de wapens. Het duurde slechts enkele seconden en alle leden van de aanwezige taliban waren uitgeschakeld. De aanval had hen volledig overrompeld.

De sergeant liep naar de twee lichamen, waarvan er een nog licht schokte. Hij herkende het gezicht van de Nederlander, die met zijn dode en verbaasde ogen de terrorist leek aan te kijken. Al-Hamjid lag op zijn zij, waarbij het bloed uit zijn mond stroomde en daarmee het leven tot de dood onvermijdelijk intrad.

Het resultaat was elf doden aan de kant van de vijand, geen doden en geen gewonden aan de eenheid zelf. De actie was succesvol. Samen met twee collega-*snipers* tilde hij het stoffelijk overschot van de Nederlander routineus in een lijkzak. Er werd niet gesproken. Eenmaal

buiten liep de eenheid snel richting de andere zijde van de vallei, waar het ronken van de helikopter al hoorbaar was. Ze moesten snel zijn, want dit bleef niet lang onopgemerkt. Niet veel later stegen ze op en verdwenen in de nacht.

Nederland

Mei 2013

1

Het eten smaakte ouderwets lekker. De gehaktballen die zijn moeder maakte, waren ongeëvenaard. Gerard van Dongen had diverse pogingen ondernomen om het op dezelfde wijze te bereiden als zijn moeder, maar er ontbrak naar zijn gevoel altijd iets aan de smaak. Hij keek haar glimlachend aan en zei: ‘Ma, het is weer als vanouds.’

‘Het is maar een gehaktbal, hoor,’ reageerde ze.

‘Nee, het is meer dan dat. Ik weet niet hoe je het doet, maar mij is het nooit gelukt om die specifieke smaak te krijgen, ondanks je poging om het recept nauwkeurig voor mij uit te schrijven.’

‘Koken is nu eenmaal niet je sterkste punt.’

Hij moest lachen. ‘Je hebt gelijk, maar je moet toegeven dat ik wel altijd mijn best doe. Ik koop nooit magnetronmaaltijden zoals de meeste singles. Nou ja, bijna nooit.’

Ze schudde met haar hoofd. ‘Eet nou maar gewoon,’ zei ze en ze nam zelf een hap. Een tijdje zeiden ze niets en luisterden naar de muziek van Michael Bublé, die hij speciaal voor haar had opgezet. Het was haar favoriete muziek. Als Bublé naar Nederland kwam, zou hij haar verrassen met concertkaartjes. Ze hield niet van dat soort verrassingen maar hij wist zeker dat ze er enorm van zou genieten.

Ze zaten nog wat na te praten met een kop koffie toen zijn moeder hem met haar bekende zorgelijke blik aankeek.

‘Heb je nog steeds geen vriendin?’

‘Ma, zodra ik een relatie heb, zal ik het jou als eerste melden.’ Het was als een luchtige opmerking bedoeld, maar zijn ergernis over de altijd terugkerende vraag klonk er ongewild doorheen. Ze keek hem ietwat bedroefd aan en dat vond Gerard vervelend.

‘Het is nu al meer dan acht jaar geleden.’

Het stak hem dat ze dat zei, maar hij wist dat ze er geen verkeerde bedoelingen mee had.

‘Ma, laat het rusten. Ik voel me prima zo. Als ik iemand tegenkom, dan is dat het lot. Als dat niet gebeurt ook.’

Ze boog haar hoofd en zuchtte. ‘Papa zal zo wel komen.’

‘Ja, gezellig, dan zal ik hem een kopje koffie aanbieden en kunnen we even bijpraten.’

‘Je hoeft niet zo cynisch tegen mij te doen, dat verdien ik niet.’ Ze keek er gekwetst bij en hij had direct spijt van zijn cynisme.

‘Sorry ma, maar het is toch ongelofelijk dat hij me consequent mijdt? Ik woon hier al vier jaar en hij is het huis nog nooit binnengekomen.’

‘Je weet heel goed hoe dat komt. Hij heeft het er nog steeds moeilijk mee.’

‘Hij heeft het er moeilijk mee? Heeft hij er weleens over nagedacht hoe moeilijk ik het ermee heb? Verdomme, wat een egoïst.’

‘Je hoeft niet te vloeken, en wie is hier de egoïst?’

Buiten klonk een claxon en zijn moeder stond vrijwel direct op.

‘Nu ga je het weer uit de weg?’ zei hij.

‘Ik kan je vader niet laten wachten.’ Ze pakte haar jas en liep al richting de deur. Hij liep haar snel achterna.

‘Ma, sorry voor zonet. Ik vond het fijn dat je er was.’ Ze

had de deur al geopend en Gerard zag zijn vader in de auto zitten en stoïcijns voor zich uit kijken.

‘Waarom komt hij niet gewoon even binnen? Ik ben zijn zoon, weet je nog?’

‘Gerard, praat een keer met hem. Neem de eerste stap.’

‘Waarom moet ik dat doen? Wat heb ik gedaan dat hij überhaupt zo’n houding aanneemt?’

‘Jullie zijn allebei te trots om het initiatief te nemen.’

‘Ma, hij is gewoon ... hoe zal ik het zeggen. Hij is voor mij een soort gesloten boek waarvan ik de inhoud niet ken.’

Ze draaide zich naar hem toe en antwoordde: ‘En wanneer gaat jouw boek open, Gerard?’ Hij schrok een beetje van haar reactie. Ze kuste hem op de wang en liep naar de auto. Hij voelde tranen opwellen en was blij dat ze dat niet kon zien. Hij zwaaide nog eenmaal naar haar en keek de auto na tot die uit het zicht was verdwenen.

Gerard ging op de bank zitten. Hij had de cd van Bubl e vervangen door die van Porcupine Tree en daarbij de volumeknop voluit gezet. Elly, zijn buurvrouw, die normaal gesproken direct zou klagen over geluidsoverlast, was afwezig. Ze was bij familie in Portugal, een mooie zonnige plek om nu te zijn. Hij ging erbij staan en begon zich door de kamer te bewegen met zijn ogen halfdicht, zijn lichaam bewegend op de vreemde stemmingswisselingen en dito ritmes die in de muziek van deze progressieve rockband te horen waren. Hij liet zich er volledig in opgaan, waarmee hij zich even helemaal kon afsluiten van de werkelijkheid. Het werkte niet lang en hij liet zich op de bank vallen.

Weer zag hij haar gezicht, haar mooie gladde, witte huid en kastanjebruine, lange golvende haar, zijn Lizanne. Ze

glimlachte, totdat het beeld langzaam vertroebelde en alles zwart werd.

Hij schrok wakker en keek door zijn troebele ogen beduusd voor zich uit. Uiteindelijk veegde hij de tranen van zijn gezicht. Het was stil in huis. Met zijn hoofd in de handen bleef hij een tijdje zitten. Het waren deze momenten dat hij heel goed begreep waarom zijn vader niets meer met hem te maken wilde hebben. Misschien had zijn moeder gelijk en moest hij het initiatief nemen. ‘Nu niet sentimenteel worden,’ zei hij zachtjes in zichzelf en hij keek naar zijn mobieltje, dat voor hem op de tafel lag. Toen pas zag hij dat er meerdere berichtjes waren binnengekomen. Er was een paar keer achter elkaar gebeld. Hij keek op zijn horloge en zag dat het al tegen elf uur liep.

De vier berichten waren alle afkomstig van het hoofdkantoor in Utrecht. Hij luisterde de berichtjes af en belde terug naar het hoofdkantoor.

‘Hoi Vera, met Gerard. Ik heb zojuist de berichtjes gehoord.’

‘Je moet je zo snel mogelijk melden in Utrecht.’

‘Wat is er aan de hand?’

‘Een verdwijning die hoge prioriteit krijgt.’

‘Sinds wanneer doen wij verdwijningen?’

‘Sinds de persoon in kwestie Maarten Koopman heet.’

‘Dé Maarten Koopman?’

‘Ja, de bekende misdaadverslaggever. Frank is ook al onderweg.’

‘Hoelang wordt hij al vermist?’

‘Hij is vanmiddag vertrokken voor een interview maar sinds die tijd is niets meer van hem vernomen.’

‘Is het niet een beetje voorbarig om nu al in paniek te raken?’

‘Hij schijnt zich na ieder interview telefonisch bij zijn redactie te melden. Bovendien heeft hij de gewoonte om zijn vrouw onderweg te bellen. Hij heeft daar heel bewust afspraken over gemaakt omdat hij zich nu eenmaal vaak op gevaarlijk terrein begeeft. Het is een soort gedragscode die hij naar het schijnt zeer consequent hanteert.’ Gerard liep ondertussen naar de gang en deed zijn jas aan. ‘Ze zijn er heel benauwd voor dat de pers hier lucht van krijgt en willen alles op alles zetten om hem zo snel mogelijk op te sporen,’ vervolgde Vera.

‘De pers? De redactie van de grootste commerciële zender heeft al de primeur,’ reageerde Gerard met een harde lach.

‘Nee, dat zal niet gebeuren. Die gedragscode schijnt wat dat betreft ook door zijn redactie te worden nageleefd. Het heeft ook alles te maken met zijn verleden.’

‘Zijn verleden?’

‘Ken je dat verhaal niet? Hij is ooit ontvoerd door een zware crimineel. Hij is daar toen goed van afgekomen maar was niet van plan dat nog eens te laten gebeuren. Mogelijk heeft hij toch een fout gemaakt en iets verkeerd ingeschat.’ Nu ze het zo zei, wist hij het zich inderdaad weer te herinneren.

Hij stapte in zijn Ford Focus en reed de straat uit. Hij reed net de A12 op toen zijn mobiel weer overging. Hij beantwoordde snel.

‘Met Gerard.’

‘Hoi Gerard, met Vera.’

‘Was jij niet vrij? Je hebt er volgens mij al een dag opzitten, of heb ik dat mis?’

‘Er kwam een dringend verzoekje om me te melden. Alle zeilen worden bijgezet als het gaat om onze misdaad-

verslaggever. Dat is ook de reden waarom ik je weer bel, want ze hebben zijn auto zojuist gevonden. De auto is leeg aangetroffen in de omgeving van Amelisweerd tussen Bunnik en Utrecht. Van Maarten Koopman ontbreekt ieder spoor. Je wordt daar verwacht en er wordt ernstig rekening gehouden met een misdrijf. Het technisch forensisch team van Marjan van Goedbeek is al ter plaatse.’ Gerard bedankte haar en verbrak de verbinding.

‘Dit wordt een lange nacht.’ Hij plaatste het zwaailicht op het dak en gaf meer gas. Al snel bereikte hij de afslag bij Bunnik.

De omgeving rond Amelisweerd was afgezet en felle lichten markeerden het gebied waar de Audi Q7 van Maarten Koopman was aangetroffen. Via de Koningslaan naderde Gerard het landhuis Oud-Amelisweerd. De achterzijde van het landhuis bestond uit wat struikgewas en een grasveld dat doorliep tot het water van de Kromme Rijn. Midden op het grasveld stond de Audi Q7 van Maarten Koopman in het felle licht van de lampen die er door de technische recherche waren geplaatst. In de nabijgelegen bossen liepen tal van schimmen tussen de bomen door met zaklantaarns. Het waren geüniformeerde politieagenten die zochten naar aanwijzingen.

Gerard reed voorzichtig verder terwijl hij de omgeving in zich opnam en reed daarbij over het bruggetje dat de toegang vormde tot het landgoed Amelisweerd. Gerard reed nog zo’n tiental meters door, passeerde het landhuis en parkeerde zijn auto voor het koetshuis dat aan zijn rechterzijde lag. Hij zag Frank, die naar hem toe liep. Hij stapte uit en keek zijdelings naar twee politiebusjes die voor hem geparkeerd stonden.

‘Hoi Frank, al iets bijzonders te melden?’

‘Nee, ik ben er ook nog maar net.’ Ze liepen linksom naar de achterzijde van het landhuis, richting de felverlichte plek waar de verlaten auto van Koopman stond. De portieren en de kofferbak van de Audi stonden open en een aantal in witte pakken geklede technisch rechereurs onderzocht de auto. Een van hen was Marjan van Goedbeek, die leiding gaf aan het technische team. Gerard en Frank liepen op haar af. Ze zag hen al aankomen en knikte, waarbij ze haar activiteiten staakte en haar capuchon afzette.

‘Goedenavond Marjan. Is er sprake van een misdrijf?’ vroeg Gerard.

‘Daar valt nog niets over te zeggen. Ik heb begrepen dat onze beroemde misdaadverslaggever verdwenen is en dat dit zijn auto is. Het is een dure auto en hij was niet afgesloten. Er zijn nog geen sporen gevonden die duiden op een vorm van geweld en ook de heer Koopman zelf hebben we nog niet gevonden. Dat kan dus van alles betekenen.’ Gerard dacht na en nam de omgeving nog eens in zich op.

‘Wie heeft de auto gevonden?’

‘De opzichter van het terrein. Hij was bezig met een laatste ronde voordat hij naar huis zou gaan. Hij wordt op dit moment gehoord in een van de politiebusjes daar.’ Ze wees naar een tweetal politiebusjes waar Gerard zijn auto pal achter had geparkeerd.

‘Ga jij er maar naartoe en praat met die man,’ zei Gerard tegen Frank, die een knik gaf en zich vervolgens richting de busjes begaf.

‘Zijn er honden ingezet?’

‘Die zijn onderweg.’

2

Het had bijna een uur geduurd voordat het hondenteam arriveerde. Gerard wilde daar per se op wachten. De nog jonge herdershond volgde enthousiast de instructies op en begon te snuffelen aan de bestuurderskant van de auto. Al snel volgde het dier het spoor buiten de auto en liep regelrecht naar de waterkant van de Kromme Rijn. Gerard keek verbaasd naar Marjan en beiden volgden de hond en zijn begeleider, die het dier maar nauwelijks in bedwang wist te houden. Eenmaal bij de waterkant liep de hond al snuffelend heen en weer en even leek deze gefrustreerd te zijn over het feit dat het spoor hier doodliep.

‘Ik denk dat we het duikteam nodig hebben,’ zei Gerard.

‘Je gaat er al van uit dat hij in het water gedumpt is?’

‘Als het niet zo is, moeten we het in ieder geval uitsluiten.’

‘Dat is waar. Ik zal een team laten komen.’ Ze klapte haar mobieltje open maar richtte zich vervolgens eerst tot de hondenbegeleider.

‘Ik wil dat je ook de passagierskant en de achterbank laat besnuffelen om te bezien of dat nog wat oplevert.’

De man knikte en liep met Gerard en de hond terug naar de auto. De Mechelse herder, die luisterde naar de naam Zeus, besnuffelde de stoel en de bodem van de auto en wederom volgde hij het spoor naar buiten, maar hij bleef vervolgens onrustig staan bij de kofferbak. Marjan, die net het telefoongesprek beëindigde, zag de reactie van de hond en liep eropaf. Gerard wachtte even af omdat hij zag dat de hond het spoor weer had opgepakt en opnieuw naar de waterkant liep. Aanvankelijk zag het ernaar uit dat het ritueel zich herhaalde, totdat Zeus zich plotsklaps naar de zijkant

bewoog en zich naar een stellage met kano's begaf. Daar bleef het beest onrustig heen en weer lopen en begon te blaffen. Zijn begeleider richtte zich tot Gerard. 'Er is in ieder geval sprake van een tweede persoon.'

Gerard liep naar de stellage en zag dat het slot verwijderd was. De stellage bood ruimte aan zes kano's maar er waren maar vijf exemplaren aanwezig. 'Volgens mij missen we er één,' zei hij tegen Marjan en hij zag dat Frank met de opzichter zijn kant op kwam lopen. Hij wenkte hen.

'Meneer ...?'

'Mijn naam is Cornelissen.' De opzichter gaf Gerard een hand en keek gelijktijdig naar de stellage. 'Ik mis een kano,' zei hij direct.

'Dat dacht ik al. U weet dat zeker?'

'Ja, absoluut. Ik heb ze namelijk zelf aan het eind van de middag op de stellage geplaatst en het slot erop gedaan.' Terwijl hij dat zei, toonde hij het sleuteltje. Gerard keek Frank vragend aan en hij probeerde zich voor te stellen wat dit betekende.

'Ik kan me niet echt voorstellen dat je in dit nachtelijke uur een tochtje over de Kromme Rijn gaat maken, maar als het avonturiers zijn kan dat natuurlijk,' zei Frank.

'Als het echt een pleziertochtje is, laat je toch op zijn minst het thuisfront weten waar je uithangt?'

'Ja, natuurlijk. Het klopt ook niet. Volgens mij betekent dit niet veel goeds.' Frank keek bedenkelijk en zei toen: 'Stel dat er sprake is van een misdrijf, dat Koopman is vermoord en hier in het water gedumpt, kan het dan zijn dat de dader zich met de kano uit de voeten heeft gemaakt?'

'Alles is mogelijk. Er is al een duikteam onderweg om het hier van ons over te nemen.'

De heer Cornelissen stond nog steeds bij hen en luis-terde aandachtig mee, maar hij keek er bedenkelijk bij. ‘Zonder een peddel komt hij niet ver,’ zei de man.

‘Wat bedoelt u?’

‘De peddels liggen opgeslagen in een berghok aan de zijkant van het huis. Nadat ik de politie had gebeld, ben ik nog langs het schuurtje gekomen en ik weet zeker dat het toen nog op slot zat. Er is maar één toegang en die is met een hangslot afgesloten.’

‘Dan moet de eventuele dader zich hier terdege op hebben voorbereid en zelf een peddel hebben meegenomen, anders begrijp ik er niet veel van.’

‘Of het is een bekende die een sleuteltje heeft van het berghok,’ zei Frank.

Daarop reageerde meneer Cornelissen direct: ‘Nee, er is maar één sleuteltje en dat heb ik.’ Hij toonde het sleuteltje.

Gerard en Frank liepen terug naar de plaats waar de auto van Maarten Koopman nog steeds in de schijnwerpers stond, maar inmiddels wel was afgeschermd met een groot wit scherm. Marjan kwam hun tegemoet.

‘Ik heb in de kofferbak gekeken, maar heb niet veel gevonden wat als verdacht kan worden aangemerkt. Ik zal de auto in het lab nog verder onderzoeken.’

De duikers waren aan het dreggen maar zonder resultaat, terwijl er twee rubberbootjes van de politie de Kromme Rijn uitkamd. Een in westelijke richting en een in oostelijke richting. Gerard en Frank stonden te praten met wat agenten die het nabijgelegen bos hadden uitgekamd maar ook zonder resultaat waren teruggekeerd. Ze besloten daarop het terrein te verlaten en liepen al terug naar hun auto toen de mobiel van Gerard overging.

‘Van Dongen.’

‘Met adjudant Claassens. We hebben vermoedelijk het lichaam van de heer Koopman gevonden. Hij ligt in een kano aangemeerd nabij het viaduct van De Rumpst bij Bunnik.’

‘We komen er direct aan.’ Gerard keek Frank aan en zei: ‘Ze hebben hem gevonden, dobberend in een kano.’ Frank seinde Marjan in en liep vervolgens met Gerard mee naar zijn auto.

Ze reden weg. Gerard zag Marjan aanwijzingen geven die leidden tot het staken van de duikactiviteiten, waarna ze naar haar eigen auto liep en onderweg de latex handschoenen uittrok. Gerard reed snel door, waarbij ze via de provinciale weg terugreden richting Bunnik.

Gerard parkeerde zijn auto op het viaduct en Frank liep direct het talud af. Gerard bleef staan en kreeg het plots benauwd. De helling, het water, flitsen van zichzelf in het water. Hij greep zich vast aan de reling van het viaduct en begon bijna te hyperventileren. Zijn hart bonkte als een achterlijkje. Frank draaide zich om en staaarde hem verbaasd aan.

‘Gaat het wel goed met jou?’

‘Ja, ja, er is niets. Ik gleeed bijna uit, dat is alles.’ Hij werd weer wat rustiger en voorzichtig liep hij naar beneden. Gerard zag dat Frank niet in zijn smoesje trapte.

‘Je ziet er niet best uit. Weet je zeker dat er niets is?’

‘Er is niets. Kom nou maar, we hebben een lijk te onderzoeken.’

Half onder het viaduct troffen ze de collega’s aan die de kano hadden gevonden. Adjudant Claassens kwam hun al tegemoet. ‘Hij is dood maar er zijn geen zichtbare verwondingen die duiden op geweld. Kijk zelf maar.’

Gerard benaderde de kano, die met zaklantaarns bijge-licht werd door een drietal agenten in uniform. Maarten Koopman lag in een driepersoons polyester kano. Hij lag op zijn rug verdeeld over de drie houten zitplaatsen, waarbij zijn hoofd wat ongelukkig in de punt van de kano lag. Het lag in een vreemde schuine houding waarbij zijn kin half op de schouder en half op de borstkas steunde. Gerard zag direct dat het geen natuurlijke houding was. De mond stond iets open en zijn lippen waren blauw gekleurd. Het leek alsof hij schuin over de rand van de kano de nacht in keek, maar zijn ogen namen niets meer waar. Hij was gekleed in een spijkerbroek waarop hij een lichtblauw overhemd droeg en een grijsblauwe colbert. Op de een of andere manier lag hij er vredig bij, met zijn armen rustend op zijn lichaam. Dit moest de dader achteraf gedaan hebben. Ze trokken beiden latex handschoenen aan en bekeken het lichaam van de bekende Nederlander van dichtbij, waarbij Gerard een zorgelijk gezicht trok.

‘Zo te zien is zijn nek gebroken, maar ik zie inderdaad uiterlijk geen verwondingen die duiden op geweld. Als hij gevallen is, moet hij andere verwondingen hebben, al zijn het maar schaafwonden, maar ik zie zo op het oog helemaal niets.’

‘Hij ligt er te netjes bij, alsof hij op het laatste moment nog even gefatsoeneerd is,’ zei Frank. Gerard bekeek voorzichtig de positie van de nek en zag de rare knik, maar ook hier geen uitwendige verwondingen. Hij keek op naar Frank.

‘Iemand die met zijn handen zijn nek heeft gebroken?’ zei Frank.

‘Ja, daar heeft het wel de schijn van. De patholoog-anatoom zal dit moeten bevestigen.’ Gerard keek in de zakken van de broek en het colbertje en trof er een portefeuille